

Arrest

nr. 142 916 van 9 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige
zoon X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Hongaarse nationaliteit te zijn, en X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kind Yagmur KOYUNCU, die verklaart van Hongaarse nationaliteit te zijn, op 24 december 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de twee beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging (bijlagen 20) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. SCHAICO, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van respectievelijk Hongaarse, Turkse en Hongaarse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 21 november 1961, 1 januari 1950 en 19 september 2000.

De eerste verzoekende partij diende op 9 september 2010 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende en tweede verzoekende partij diende dezelfde dag een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 7 december 2010 werd de verblijfsaanvraag van de eerste verzoekende partij ingewilligd en op 20 december 2010 werd zij in het bezit gesteld van een E-kaart.

De tweede verzoekende partij ontving op 28 februari 2011 een F-kaart.

Uit de gegevens van de kruispuntbank van de sociale zekerheid bleek dat de eerste verzoekende partij financiële steun ontving van het OCMW en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzocht bij schrijven van 18 januari 2012 de burgemeester van de gemeente Grimbergen, ingevolge deze vaststelling, om de eerste verzoekende partij uit te nodigen om bewijzen aan te brengen inzake haar professionele activiteiten, haar kansen op tewerkstelling en haar bestaansmiddelen.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 15 mei 2012 ten aanzien van verzoekers de beslissingen die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen werd een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 26 november 2012 met nummer 103 071 werd het beroep tot nietigverklaring tegen voormelde beslissingen verworpen.

Op 19 december 2012 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende, waarbij zij verzocht wordt binnen de drie maanden een bewijs van inschrijving bij de VDAB of sollicitatiebrieven en het bewijs van een reële kans op tewerkstelling voor te leggen.

Eveneens op 19 december 2012 dient de tweede verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van echtgenoot van de eerste verzoekende partij.

Eveneens op 19 december 2012 dient de derde verzoekende partij een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als bloedverwant in neergaande lijn van de eerste verzoekende partij.

Op 7 juni 2013, met kennisgeving op 13 juni 2013, wordt aan de eerste en derde verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) uitgereikt. Eveneens op 7 juni 2013, met kennisgeving op 13 juni 2013, wordt aan de tweede verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) uitgereikt. Tegen voormelde drie beslissingen hebben verzoekers beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest 18 maart 2014 met nummer 120 827 werden de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring tegen voormelde beslissingen verworpen.

Op 22 mei 2014 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werkzoekende.

Eveneens op 22 mei 2014 dient de tweede verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van echtgenoot van de eerste verzoekende partij.

Eveneens op 22 mei 2012 dient de derde verzoekende partij een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als student.

Op 20 november 2014, met kennisgeving op 24 november 2014, wordt aan de eerste verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) uitgereikt. Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 2 tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 22.05.2014 werd ingediend door: Naam: [...] om de volgende reden geweigerd :

[x] Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 22.05.2014 een aanvraag tot verklaring van inschrijving als werkzoekende (art. 40 §4, 1e lid, 1° - wet 15.12.1980) in. Ter staving van deze aanvraag legde betrokkene volgende documenten voor : een verklaring van de RVA dd. 17.05.2014, een attest van inschrijving bij de VDAB dd.07.05.2014, een overeenkomst met CVO Meise voor een voltijdse beroepsgerichte opleiding als zorgkundige + het inschrijvingsbewijs hiervan + een stage-overeenkomst in het kader van diezelfde opleiding van 12.02.2014 t.e.m. 18.06.2014, een overeenkomst voor een beroepsverkenkende kijkstage dd. 08.10.2013, een getuigschrift van beroepsopleiding - Vooropleiding Social Profit voor Anderstaligen van 13.08.2013 t.e.m.31.01.2014 + een attest van de RVA dd.29.01.2014 die de beëindiging van deze beroepsopleiding bevestigt, een certificaat van Nederlands Threshold 4 A & B dd. 13.06.2012, een sollicitatie dd. 11.04.2014 met verwijzing naar een CV (niet bijgevoegd),verscheidene sollicitaties en negatieve reacties hierop maar allemaal daterend van voor de aanvraag van verklaring tot inschrijving, een aanvraagformulier van de FOD Volksgezondheid voor het bekomen van de erkenning van de beroepstitel van verpleegkundige+ bevestiging van ontvangst hiervan door de FOD Volksgezondheid 19.02.2013, een beëdigde vertaling van het duplicaat van haar diploma van secundair onderwijs - richting Gezondheidszorg dd. 08.07.2010

Betrokkene kan alvast de inschrijving niet genieten als werknemer bij gebrek aan een geldige verklaring van indienstneming of werkgeversverklaring overeenkomstig het model van de bijlage 19 bis of gelijkwaardig (artikel 50, §2,1° van het KB van 08.10.1980). Nergens uit het dossier blijkt dat zij op dit ogenblik is tewerkgesteld.

Als werkzoekende kan betrokkene het verblijfsrecht ook niet bekomen (art.50,§ 2,3° van het KB van 08.10.1981).

Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken wel aan dat zij aan de eerste vereiste voldoet gezien zij ingeschreven is bij de VDAB als werkzoekende. Zij legt bewijsstukken voor van een inschrijving voor een voltijdse beroepsgerichte opleiding als zorgkundige maar nergens uit het dossier blijkt dat zij in die opleiding geslaagd is. Zij legt ook geen eventueel behaald diploma of getuigschrift voor van deze opleiding. Betrokkene legt ook een mail voor van een sollicitatiemail waarin ze verwijst naar haar bijgevoegd C.V. maar dit CV zelf is niet terug te vinden in het dossier bij DVZ. Verder legt betrokkene bewijzen voor van sollicitaties en negatieve reacties hierop maar deze dateren allemaal van voor de aanvraag tot een verklaring van inschrijving.

Nergens in het dossier is enige informatie terug te vinden betreffende een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever. Betrokkene vroeg ook de erkenning aan tot het bekomen van de beroepstitel van verpleegkundige in 2013. In het dossier is hiervan geen bevestiging te vinden. De voorgelegde bewijsstukken tonen onvoldoende aan dat betrokkene een reële kans op tewerkstelling maakt. Mocht betrokkene geslaagd zijn in de opleiding van zorgkundige (die in juni 2014 beëindigd was) dan mag men toch veronderstellen dat zij momenteel al aan de slag zou zijn in deze sector rekening houdend met het nijpend tekort aan verzorgend personeel op de Belgische arbeidsmarkt.

Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie (art. 40 §4, eerste lid 1°- wet 15.12.1980) waardoor het verblijfsrecht niet kan toegestaan worden.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat zij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51,§2, tweede lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Eveneens op 20 november 2014, met kennisgeving op, 24 november 2014, wordt aan de tweede verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid,, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag voor een van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.05.2014 werd ingediend door:

[...] om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Het verblijfsrecht van de echtgenote, K., K. [...], in functie van wie de aanvraag werd ingediend, werd zelf geweigerd. Hierdoor kan betrokkene, zoals bepaald in artikel 40 bis §2, 1° van de wet van 15.12.1980, zich niet bij hem voegen. Het verblijfsrecht van de betrokkene kan ook niet toegestaan worden. Haar aanvraag is eigenlijk zonder voorwerp geworden.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig artikel 52, §4, vijfde lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Eveneens op 20 november 2014, met kennisgeving op, 24 november 2014, wordt aan de derde verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging (bijlage 20) uitgereikt. Dit is de derde bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 22.05.2014 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie: Voor het minderjarige kind werd op 22.05.2014 een aanvraag als student (art. 40 §4, 1e lid, 3° - wet van 15/12/1980) ingediend. Als staving voor de aanvraag werden een aantal bewijsstukken voorgelegd waaronder : een tenlasteneming door haar broer dd. 22.05.2014, een ziektekostenverzekering van de moeder met de vermelding dat betrokkene ten laste is, een bevestiging dat betrokkene cursus volgt in het 2de jaar secundair onderwijs voor het schooljaar 2013/2014 aan het Athenée [...] + een aanwezigheidsrooster van deze instelling en aanwezigheidsattesten van de Gemeentelijke Academie voor Muziek, Woord en Dans van Grimbergen voor de richtingen Muziek en Dans.

Betrokkene legt weliswaar de gevraagde bewijsstukken voor conform art. 50, § 2, 5° en art. 40, §4, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 maar overeenkomstig Art. 372 + art 388BW is een minderjarige juridisch onbekwaam en afhankelijk, waardoor een minderjarige zelf geen administratieve handelingen kan stellen. Een minderjarige dient door zijn ouder(s) of voogd vertegenwoordigd en bijgestaan worden. In het belang van het kind en ter bescherming van zijn rechten dient het vergezeld te zijn en te verblijven bij zijn wettelijk vertegenwoordiger: ouder(s) of voogd. Uit het administratief dossier is echter gebleken dat de moeder (K., K. [...]) van het minderjarige kind op 20.11.2014 in het bezit werd gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tengevolge van de beslissing tot weigering van mevrouw K., K. [...] werd aan de vader op basis van artikel 52, § 4 , 5de lid van het KB van 08.10.1981 op 20.11.2014 eveneens het verblijfsrecht geweigerd.

Ongeacht de bepalingen van art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980, dient er voor de minderjarige immers de overweging gemaakt te worden of het wel in het belang is van het kind om in België te verblijven, mocht het verblijfsrecht van het kind teweeg brengen dat het kind van de ouder(s) wordt gescheiden. Een dergelijke beslissing kan onmogelijk in overeenstemming zijn met de belangen van het kind en hier derhalve geen sprake kan zijn van een schending van art. 8 EVRM.

Hieruit moet besloten worden dat het in het belang is van het minderjarige kind, ter bescherming en vrijwaring van zijn rechten, dat het de ouders dient te vergezellen.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Na afweging van de algemene belangen van de samenleving enerzijds en de individuele belangen van de vreemdeling anderzijds, waarbij dient gewezen te worden op de omstandigheid dat er nooit sprake is geweest van rechtmatig verblijf in hoofde van het kind en het feit dat er geen objectieve belemmeringen zijn aangetoond om in het land van herkomst verder op te groeien, school te volgen, medische verzorging te krijgen en een gezinsleven op te bouwen, wordt het niet onredelijk geacht om aan mevrouw K., Y. [...] (NN [...]) het bevel te geven om de genaamde K., Y. [...], geboren te Konya/Turkije, op 19.09.2000, van Hongaarse nationaliteit, binnen dertig dagen terug te brengen naar de” plaats vanwaar zij gekomen is of naar de plaats waar het kind legaal kan binnenkomen en verblijven.

Op 20 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging. Dit is de vierde bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, Wordt aan K.K. [...]

Bevel gegeven om de genaamde K.Y. [...]

Binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is (of de plaats waar het legaal kan binnenkomen en verblijven).

Reden van de maatregel:

Art. 7, al 1, 2°: de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Zie voorzijde bijlage 20”

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partijen in het beschikkend gedeelte van hun verzoekschrift vragen de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partijen te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging genieten, zodat geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 40, §4 en 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 50, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel *“als beginselen van behoorlijk bestuur”* en van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU).

3.1.1. Verzoekers adstrueren hun middel als volgt:

“DOORDAT de verwerende partij, wat eerste verzoekende partij betreft, vooreerst overweegt dat zij een bewijs voorlegt van inschrijving bij de VDAB als werkzoekende, maar vervolgens, als doorslaggevend motief, stelt dat “nergens in het dossier enige informatie terug te vinden is betreffende een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever” en dat men toch zou mogen veronderstellen “dat [eerste verzoekende partij] momenteel al aan de slag zou zijn in deze sector”;

dat, wat tweede verzoekende partij betreft, het doorslaggevend motief geënt is op de weigering van het verblijfsrecht aan eerste verzoekende partij;

dat, wat derde verzoekende partij betreft, verwerende partij stelt dat alle bewijsstukken voorligt waaruit blijkt dat is voldaan aan alle voorwaarden van artikel 50, § 2, 5° KB van 8 oktober 1981 en artikel 40, § 4, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, maar stelt dat zij minderjarig en aldus onbewaam is om van haar recht als Unierecht gebruik te maken en zij tot het besluit komt dat het, gelet op artikel 8 EVRM, in het belang van het minderjarige kind is om haar ouders te vergezellen;

TERWIJL, eerste onderdeel, iedere burger van de Unie overeenkomstig artikel 20, tweede lid VWEU het recht heeft zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven; dit recht rechtstreeks voortvloeit uit het Unierecht, zodat elke beperking en voorwaarde moet worden toegepast met eerbied voor de algemene principes van het Gemeenschapsrecht, zoals het proportionaliteitsbeginsel; dat dit recht onder meer ook is neergelegd in artikel 7 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EG, 90/364/EG, 90/365/EEG en 93/96/EG; dat de Belgische

omzettingsmaatregelen, waaronder de in het middel aangehaalde bepalingen van de Vreemdelingenwet en het KB van 8 oktober 1981, in het licht van deze bepalingen moeten worden uitgelegd;

EN TERWIJL, iedere Unieburger overeenkomstig artikel 40, §4, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet het recht heeft om gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij of zij hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld; dat deze bepaling in artikel 50, § 2, 3° van het KB van 8 oktober 1981 wordt geconcretiseerd door van de werkzoekende, Unieburger, naast een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven, tevens het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld te vereisen, waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid; dat zowel de Vreemdelingenwet als het KB van 8 oktober 1981 bijgevolg geenszins vereisen dat de werkzoekende reeds een sollicitatieronde "succesvol heeft afgelegd" of dat de werkzoekende "reeds aan de slag is";

EN TERWIJL, iedere Unieburger overeenkomstig artikel 40, § 4, 3° Vreemdelingenwet het recht heeft om gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij of zij hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk; dat deze bepaling in artikel 50, § 25° van het KB van 8 oktober 1981 wordt geconcretiseerd, door van de student, Unieburger naast een inschrijving aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling, ook nog een ziektekostenverzekering en een verklaring van voldoende bestaansmiddelen, of een gelijkwaardig middel dat zekerheid verschaft dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt, te vereisen; dat deze bepalingen derhalve niet vereisen dat de student meerderjarig dient te zijn;

TERWIJL, tweede onderdeel, artikel 2 van de formele motiveringswet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 van de wet uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering overeenkomstig artikel 3 van de formele motiveringswet in de akte zelf de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen moet vermelden; luidens het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid gehouden is elke administratieve beslissing slechts te treffen na zorgvuldige en redelijke voorbereiding en beoordeling van het dossier, zowel in rechte als in feite en zich zo nodig voldoende dient te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

EN TERWIJL, de motivering van de bestreden beslissingen, waarbij van eerste verzoekende partij wordt geëist dat zij het bewijs van een bestaande betrekking levert, en van derde verzoekende partij vereist dat zij meerderjarig is om gebruik te maken van haar rechten als Unieburger, in rechte en in feite falen; ZODAT de eerste bestreden beslissing, door te overwegen dat eerste verzoekende partij geen reële kans maakt op tewerkstelling, met miskenning van de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen tot stand is gekomen;

EN ZODAT, de tweede bestreden beslissing, die, wat de motivering betreft, volledig geënt is op de eerste bestreden beslissing eveneens met schending van de aangehaalde bepalingen en beginselen tot stand is gekomen;

EN ZODAT, de derde bestreden beslissing, door te overwegen dat derde verzoekende partij niet van haar rechten als Unieburger gebruik kan maken wegens minderjarigheid, met miskenning van de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen tot stand is gekomen;

EN ZODAT, tot slot, de vierde bestreden beslissing, die, wat de motivering betreft, volledig geënt is op de eerste en derde bestreden beslissingen, eveneens met schending van de aangehaalde bepalingen en beginselen tot stand is gekomen.

(b) Toelichting bij het eerste middel

(i) Algemeen: wettelijk kader

1. Artikel 40 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"[...]"

Artikel 40bis Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...] (eigen onderlijning).

Voormelde bepalingen van de Vreemdelingenwet werden onder meer omgezet in artikel 50, § 2 van het KB van 8 oktober 1981, dat luidt als volgt:

"[...]"

2. Artikel 2 van de formele motiveringswet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 van de wet uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. In het betrokken artikel 1 formele motiveringswet wordt de bestuurshandeling omschreven als "de

eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursorganen of voor een ander bestuur". Het begrip bestuur wordt gedefinieerd als "de administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State".

Overeenkomstig artikel 3 van de formele motiveringswet moet de opgelegde motivering in de akte zelf de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen vermelden. Overeenkomstig het materiële motiveringsbeginsel moet de motivering bovendien feitelijke juist en voldoende draagkrachtig zijn.

In de vereiste dat de motivering afdoende moet zijn, ligt de draagkrachtvereiste besloten. Dit impliceert dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn.

Wat een afdoende motivering is, varieert van geval tot geval en moet dus in concreto beoordeeld worden. Dit betekent onder meer dat de motivering begrijpelijk moet zijn voor diegene tot wie de beslissing gericht is, en dit met inachtneming van de gegevens die door de betrokkene reeds zijn gekend.

Inzake de draagkrachtvereiste, blijkt uit Uw rechtspraak dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is. Er mag geen tegenstrijdigheid zijn tussen de onderlinge motieven die ten grondslag liggen aan een besluit, enerzijds, doch ook niet tussen de motieven en het dictum van een besluit, anderzijds.

14. Luidens het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, is de overheid gehouden elke administratieve beslissing slechts te treffen na zorgvuldige en redelijke voorbereiding en beoordeling van het dossier, zowel in feite als in rechte en zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

(ii) Toepassing in casu

15. Verwerende partij weigert middels de eerste bestreden beslissing aan de eerste verzoekende partij het verblijfsrecht, op grond van de motivering dat zij geen reële kans maakt om een arbeidsbetrekking te vinden. Verwerende partij behandelt de aanvraag van eerste verzoekende partij derhalve op grond van het artikel 40, § 4, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet. Vermits haar het verblijfsrecht wordt geweigerd, worden ook het verblijfsrecht voor tweede verzoekende partij geweigerd. Ook de motivering van de derde en vierde bestreden beslissingen verwijzen, als doorslaggevend motief, naar deze weigering.

Vermits, zoals hierna zal blijken, de eerste bestreden beslissing door een onwettigheid is aangetast, zijn ook de overige bestreden beslissingen onwettig.

16. De verwerende partij stelt in de eerste bestreden beslissing vast dat eerste verzoekende partij voldoet aan de eerste vereiste van artikel 50, § 2, 3° van het KB van 8 oktober 1981. Deze bepaling, die betrekking heeft op de Unieburger-werkzoekende, vereist daarenboven het overleggen van documenten, waaruit het bewijs van reële kans op tewerkstelling blijkt, waarbij bovendien rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de Unieburger, zoals de behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en de duur van de werkloosheid.

Zowel artikel 50, § 2, 3° KB van 8 oktober 1981 als artikel 40, § 4, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet kennen de Unieburger aldus het recht toe van verblijf van drie maanden voor zover hij of zij werkzoekende is. Voor het verblijfsrecht op grond van het statuut van werknemer, gelden andere voorwaarden, zoals neergelegd in artikel 50, § 2, 1° KB van 8 oktober 1981.

Door van eerste verzoekende partij te vereisen dat zij een bewijs voorlegt van een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure, een concreet voorstel van een werkgever, of nog, dat zij momenteel al aan de slag zou moeten zijn op de arbeidsmarkt, past verwerende partij in feit de voorwaarden toe die gelden voor een werknemer en doet zij aldus afbreuk aan het recht van eerste verzoekende partij op verblijf van meer dan drie maanden op grond van haar statuut als werkzoekende.

Een en ander maakt aldus een schending uit van artikel 50, § 2, 3° KB van 8 oktober 1981 en artikel 40, § 4, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet.

Bovendien, en niet in het minst, vereist het onderzoek naar de reële kans op tewerkstelling dat rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de werkzoekende, d.i. onder meer de behaalde diploma's, de eventuele gevolgde of voorziene opleidingen en de duur van de werkloosheid. Verwerende partij gaat op geen enkele wijze in op deze persoonlijke omstandigheden van de eerste verzoekende partij en stelt louter dat de "voorgelegde bewijsstukken onvoldoende aantonen dat betrokkene een reële kans op tewerkstelling maakt". Deze standaardformulering toont niet aan op welke wijze rekening werd gehouden met de behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en de duur van de werkloosheid.

Om een betrekking te vinden op de arbeidsmarkt, is het uiteraard van belang dat eerste verzoekende partij eerst de taal beheerst en vervolgens de vereiste opleidingen volgt. In dat opzicht is het van belang te vermelden dat verwerende partij op de hoogte was van de opleiding als zorgkundige die eerste verzoekende partij thans volgt. Het aanvraagdossier, dat in mei 2014 werd ingediend, bevat het

inschrijvingsbewijs van eerste verzoekende partij voor het jaar 2013-2014, nadat zij eerst enige tijd de Nederlandse taal heeft geleerd. Deze opleiding bestaat uit meerdere modules die verspreid zijn over verschillende jaren, zodat verwerende partij onmogelijk van eerste verzoekende partij kan eisen dat zij reeds het bewijs voorlegt van het succesvol afronden van de opleiding. Nadat eerste verzoekende partij het jaar 2013-2014 met succes heeft afgelegd, is zij thans bezig met de modules 2014-2015, die loopt tot juni 2015 (stuk 21). Verwerende partij komt aldus op grond van kennelijk onredelijke en onzorgvuldige motieven tot haar besluit.

Ook daarom schendt de eerste bestreden beslissing de aangehaalde bepalingen en beginselen.

Vermits de eerste bestreden beslissing is aangetast door een onwettigheid, en de overige bestreden beslissingen, als doorslaggevend motief, verwijzen naar deze beslissing, zijn ook de tweede, derde en vierde bestreden beslissing door een onwettigheid aangetast.

Wat derde verzoekende partij betreft, moet bovendien worden opgemerkt dat zij, als burger van de Unie, geniet van een eigen verblijfsrecht dat losstaat van die van eerste verzoekende partij. Iedere Unieburger heeft overeenkomstig artikel 40, § 4, 3° Vreemdelingenwet het recht op verblijf van meer dan drie maanden indien hij of zij hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De documenten die moeten worden overgemaakt, worden opgesomd in artikel 50, § 25° van het KB van 8 oktober 1981. Vereist worden een inschrijving aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling, een ziektekostenverzekering en een verklaring van voldoende bestaansmiddelen, of een gelijkwaardig middel dat zekerheid verschaft dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Nergens wordt melding gemaakt van de voorwaarde dat de student meerderjarige dient te zijn om van dit recht te kunnen genieten. Een dergelijke voorwaarde zou ingaan tegen het Unierecht, dat de verblijfsrechten toekent aan elke Unieburger, ongeacht of deze minder- dan wel meerderjarig zijn. Het is immers vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie dat de verblijfsrechten van toepassing zijn op iedere burger van de Unie die verblijft in een andere lidstaat, hetgeen ook is neergelegd in artikel 3 van Richtlijn 2004/381 (zie o.a. HvJ, Chen, 19 oktober 2004 (C-200/02); HvJ, Alokpa e.a., 10 oktober 2013). In een recent arrest heeft het Hof nog bevestigd dat minderjarige kinderen, die voldoen aan de voorwaarden van artikel 7, b), dat stelt dat de Unieburger of een verblijfsrecht van meer dan drie maanden beschikt "indien hij zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het gastland, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt", zich op het verblijfsrecht kunnen beroepen, zelfs ongeacht de bron van de bestaansmiddelen en de leeftijd:

"In dit verband moet in herinnering worden gebracht dat de eventuele rechten die de Unierechtelijke bepalingen inzake het burgerschap van de Unie aan derdelanders verlenen, geen persoonlijke rechten van deze derdelanders zijn, maar rechten die zijn afgeleid uit de uitoefening van het recht van vrij verkeer door een burger van de Unie. De doelstelling en de rechtvaardiging van bedoelde afgeleide rechten, en met name van het recht van binnenkomst en van verblijf van een familielid van een burger van de Unie, berusten op de vaststelling dat het niet erkennen van deze rechten het recht van vrij verkeer van de burger van de Unie aantast doordat hij ervan wordt weerhouden van zijn recht van binnenkomst en van verblijf in het gastland gebruik te maken (zie in die zin arrest van 8 mei 2013, Ymeraga en Ymeraga-Tafarshiku, C- 87/12, punt 35 en aldaar aangehaalde rechtspraak)."

Van zodra de Unieburger, ook de minderjarige, het recht op verblijf heeft, "strekt het verblijfsrecht zich uit tot familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, en die de burger van de Unie begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen (...)"

De redenering is dus dat de Unieburgers, ook van jonge leeftijd, hun verblijfsrecht mogen uitoefenen, los van de omstandigheid van de ouders. Het Hof overwoog ter zake als volgt:

"Bijgevolg heeft het Hof geoordeeld dat de omstandigheid dat een daadwerkelijk voor een minderjarige burger van de Unie zorgende ouder – onderdaan van een lidstaat of van een derde staat – niet met deze burger in het gastland mag wonen, het recht van verblijf van deze burger ieder nuttig effect ontnemt aangezien het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die daadwerkelijk voor hem zorgt en dat deze persoon dus gedurende dat verblijf bij het kind in het gastland kan wonen (zie reeds aangehaalde arresten Zhu en Chen, punt 45, en Iida, punt 69).

Wanneer aldus artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38 een verblijfsrecht in het gastland verlenen aan de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een andere lidstaat en die aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, sub b, van deze richtlijn voldoet, kan de ouder die daadwerkelijk voor deze onderdaan

zorgt, op grond van diezelfde bepalingen met deze burger in het gastland verblijven (zie in die zin arrest *Zhu en Chen*, punten 46 en 47)."

In casu moet echter worden vastgesteld dat de verwerende partij vooreerst vaststelt dat derde verzoekende partij voldoet aan alle voorwaarden van artikel 40, § 4, 3° Vreemdelingenwet om haar verblijfsrecht uit te oefenen, maar deze vervolgens weigert wegens de weigering van verblijfsrecht van haar ouders. Een dergelijke weigering en motivering ervan, die een omgekeerde interpretatie uitmaakt van hetgeen de wetgeving voorschrijft, schendt kennelijk artikel 50, §2, 5° van het KB van 8 oktober 1981 en artikel 40, § 4, 3° Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd in het licht van het Unierecht en de rechtspraak van het Hof van Justitie daaromtrent.

Ook daarom is de derde bestreden beslissing onwettig. Gelet op de onwettigheid van de derde bestreden beslissing, is ook de vierde bestreden beslissing, dat een bevel tot overbrenging van derde verzoeken partij omvat, kennelijk onwettig.

17. Verwerende partij heeft aldus nagelaten het dossier op een zorgvuldige wijze te beoordelen. Verwerende partij oordeelt in de eerste bestreden beslissing dat eerste verzoekende partij heel wat informatie heeft opgevraagd in verband met opleidingen, maar dat uit geen enkel stuk blijkt dat zij ergens is ingeschreven.

18. In ondergeschikte orde, en slechts voor zover Uw Raad zou oordelen dat de rechten die voortvloeien uit artikel 40, § 4, 3° Vreemdelingenwet slechts kunnen worden toegekend aan meerderjarige en/of bekwame Unieburgers, quod non, verzoeken verzoekende partijen Uw Raad om de volgende prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie te stellen:

- "Schendt artikel 40, § 4, 3° Vreemdelingenwet, in de interpretatie dat de student, burger van de Unie, meerderjarig en rechtsbekwaam moet zijn om zijn verblijfsrecht als student te kunnen uitoefenen, artikel 7, eerste lid, c) van Richtlijn 2004/38 en de artikelen 20 en 21 VWEU?"

19. Besluit: de bestreden beslissingen zijn onwettig. Het enig middel is ernstig en gegrond."

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van verzoekers:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster d.d. 22 mei 2014 een aanvraag van een verklaring van inschrijving als werkzoekende.

Artikel 40 §4, 1° van de vreemdelingenwet, het artikel waarop verzoekster zich heeft beroepen, luidt als volgt:

[...]

Uit het administratief dossier blijkt dat zij ter staving van haar aanvraag de volgende documenten voorlegde:

- Verklaring RVA 17.05.2014
- Attest inschrijving VDAB 07.05.2014
- Overeenkomst met CVO Meise voor een voltijdse beroepsgerichte opleiding als zorgkundige
- Inschrijvingsbewijs opleiding
- Stageovereenkomst in het kader van opleiding zorgkundige van 12.02.2014 t.e.m. 18.06.2014
- Overeenkomst voor een beroepsverkennde kijkstage van 08.10.2013
- Getuigschrift beroepsopleiding
- Vooropleiding Social Profit voor anderstaligen tot 31.01.2014
- Attest RVV van 29.01.2014 die de beëindiging van de beroepsopleiding bevestigt
- Certificaat Nederlands
- Sollicitatie van 11.04.2014
- Sollicitaties met negatieve reacties
- Aanvraagformulier FOD Volksgezondheid voor het bekomen van de erkenning van de beroepstitel van verpleegkundige met de ontvangstbevestiging
- Beëdigde vertaling van duplicaat van diploma van secundair onderwijs

Artikel 50 van het KB van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

"[...]"

Verzoekster betwist niet dat zij niet kon aantonen niet te voldoen aan de vereisten die worden gesteld voor het statuut van werknemer, daar zij geen bewijs heeft voorgelegd dat zij in dienst werd genomen. Derhalve diende de verwerende partij te onderzoeken of verzoekster kon worden beschouwd als een werkzoekende in de zin van artikel 40§4, 1° van de vreemdelingenwet. Conform voormeld artikel diende verzoekster aan te tonen dat zij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

Artikel 50 §2, 3° van het KB van 8 oktober 1981 luidt onder meer als volgt:

"[...]"

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat met alle elementen rekening werd gehouden. Er werd immers vastgesteld dat nergens in het dossier informatie is terug te vinden betreffende een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever. Eveneens werd

gesteld dat er geen bevestiging te vinden is van de vraag om de erkenning van het bekomen van de beroepstitel van verpleegkundige in 2013. Verzoekster toont niet aan dat de verwerende partij bepaalde elementen zou hebben veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij voorhouden als zou als absolute voorwaarde worden gesteld dat verzoekster een bewijs diende voor te leggen van een succesvolle afgeronde sollicitatieprocedure. Het komt de verwerende partij toe om te oordelen omtrent het feit of de aanvrager aantoonde dat hij of zij een reële kans maakt op tewerkstelling. Hierbij heeft de verwerende partij in casu rekening gehouden met alle documenten die werden voorgelegd, waaronder het bewijs van inschrijving van de voltijdse beroepsgerichte opleiding, de inschrijving VDAB als werkzoekende, de sollicitatiemails en de aanvraag erkenning beroepstitel. Verzoekers tonen niet aan dat het kennelijk onredelijk is om te oordelen dat de voorgelegde stukken onvoldoende aantonen dat verzoekster een reële kans op tewerkstelling maakt, nu er vele sollicitaties werden voorgelegd voor de aanvraag met allen negatieve reacties en dat verzoekster zelf een attest beëindiging van de beroepsopleiding van 29.01.2014 voorlegde en daarnaast een andere overeenkomst voor beroepsgerichte opleiding waarbij een inschrijvingsbewijs gevoegd wordt tot de periode juni 2014. Dientengevolge is het evenmin kennelijk onredelijk dat de verwerende partij stelde dat mocht verzoekster geslaagd zijn in de opleiding, die beëindigd was in juni 2014, men er mocht van uitgaan dat zij momenteel, zijnde op 20.11.2014, aan de slag zou zijn in die sector rekening houdend met het nijpend tekort aan het verzorgend personeel op de Belgische arbeidsmarkt.

Waar verzoekers zich beroepen op artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, dient te worden opgemerkt dat die richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. "Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot 9 en met C- 258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C- 279/91, Suffriti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoeker toont dit echter op geen enkele manier aan." (R.v.V. nr. 93 729 van 17 december 2012)" (RVV, arrest nr. 126.091 van 23 juni 2014). Verzoekers tonen niet aan dat de richtlijn niet correct zou zijn omgezet in de Belgische wetgeving.

De dochter van verzoekers, K.Y. [...], geboren op 19 september 2000, had de leeftijd van 14 jaar toen zij een aanvraag voor een verklaring van inschrijving indiende.

Artikel 27 van koninklijk besluit van 8 oktober 1981, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, luidt:

"De inschrijving bij het gemeentebestuur van een vreemd kind beneden vijftien jaar moet gevraagd worden hetzij door de vader of de moeder, hetzij door de persoon of de instelling onder wiens bewaring het kind staat."

Uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19), ondertekend werd door de minderjarige dochter van verzoekers, doch niet door verzoekers zelf, onder wiens bewaring hun dochter staat. De bijlage 19 maakt evenmin melding van de aanwezigheid of begeleiding van een persoon onder wiens bewaring de minderjarige verzoekster zou staan.

Gezien verzoeksters minderjarigheid is zij, conform de Belgische wetgeving, juridisch onbekwaam om een administratieve handeling te stellen en dient zij derhalve vertegenwoordigd en bijgestaan te zijn door een ouder of een voogd. Artikel 372 van het B.W. bepaalt :

"Een kind blijft onder het gezag van zijn ouders tot aan zijn meerderjarigheid of zijn ontvoogding."

Artikel 388 van het B.W. bepaalt:

"De minderjarige is de persoon van het mannelijke of vrouwelijke geslacht die de volle leeftijd van achttien jaren nog niet bereikt heeft."

De minderjarige verzoekster bleek niet vergezeld te zijn van haar ouders of van een wettelijk vertegenwoordiger. Het is derhalve geenszins kennelijk onredelijk te stellen dat zij als minderjarige juridisch onbekwaam is en afhankelijk, waardoor zij zelf geen administratieve handelingen kan stellen. Verzoekers tonen niet aan op welke wijze de arresten van het Hof van Justitie relevant zijn nu in casu de ouders van de minderjarige een aanvraag tot inschrijving hebben ingediend, die inmiddels geweigerd zijn, zij terug te dienen keren naar het land van herkomst en het in het belang is van de minderjarige om haar ouders te volgen. Verzoekers verantwoorden niet waarom er een prejudiciële vraag zou moeten worden gesteld, mede gelet op het feit dat er cassatieberoep mogelijk is tegen een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het enig middel is ongegrond."

3.1.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de

beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51, §2, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit en artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet, en naar het feit dat de eerste verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als werkzoekende nu niet zou blijken dat zij een reële kans op tewerkstelling heeft, en dat het verblijfsrecht evenmin aan haar dochter, derde verzoekende partij, kan worden toegestaan omdat het verblijfsrecht werd geweigerd aan de persoon in functie van wie de aanvraag werd ingediend, namelijk de eerste verzoekende partij. In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de artikelen 40, §4, 40bis, §2, 1° en 52, §4, vijfde lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de tweede verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie nu het verblijfsrecht werd geweigerd aan haar echtgenote, in functie van wie zij haar aanvraag had ingediend, zodat zij haar niet kan komen vervoegen. In de derde bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 51, §2, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit en naar artikel 40, §4, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en naar het gegeven dat een minderjarige juridisch onbekwaam en afhankelijk is, waardoor een minderjarige zelf geen administratieve handelingen kan stellen. Er wordt op gewezen dat een minderjarige door zijn ouders of voogd dient te worden vertegenwoordigd en bijgestaan. *In casu* was dit niet het geval. Voorts wordt erop gewezen dat het verblijfsrecht aan beide ouders van de derde verzoekende partij geweigerd werd. Met verwijzing naar artikel 8 van het EVRM geeft de bestreden beslissing aan dat de derde verzoekende partij ter vrijwaring en ter bescherming van haar rechten, haar ouders dient te vergezellen. Ook in de vierde bestreden beslissing wordt de juridische grondslag vermeld, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en wordt verwezen naar het gegeven dat de derde verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van een internationaal akkoord. Zij slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

3.1.3.2. Waar verzoekers de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritiseren, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering houdt *in casu* nazicht in van de aangevoerde schending van de artikelen 40, §4 en 40bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De *in casu* relevante bepaling van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld; (...)

De verzoekende partij diende dus werknemer of zelfstandige te zijn, of werkzoekende. In die laatste hoedanigheid diende zij te bewijzen dat zij werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld. Artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet laat een burger van de Unie toe een verblijfsrecht van meer dan drie maanden te laten gelden op voorwaarde dat deze burger kan aantonen dat hij werkt als zelfstandige of dat hij het bewijs kan leveren dat hij werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

De eerste verzoekende partij betwist niet dat zij op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd niet beschikte over een arbeidsbetrekking en dus niet als werknemer kon worden beschouwd. Kernpunt van het betoog van de eerste verzoekende partij is dat zij het niet eens is met de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat zij niet kan worden beschouwd als werkzoekende. Voorts meent de eerste verzoekende partij dat door te vereisen dat zij een bewijs voorlegt van een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure, een concreet voorstel van een werkgever, of nog, dat zij momenteel al aan de slag zou moeten zijn op de arbeidsmarkt, de verwerende partij in feite de voorwaarden toepast die gelden voor een werknemer. Aldus doet zij afbreuk aan het recht van eerste verzoekende partij op verblijf van meer dan drie maanden op grond van haar statuut als werkzoekende.

Het in artikel 45 van het VWEU vervatte vrije verkeer van werknemers houdt ook in dat de onderdanen van de lidstaten het recht hebben om zich binnen het grondgebied van de andere lidstaten vrij te verplaatsen en daar te verblijven teneinde er werk te zoeken (HvJ C-292/89, Antonissen, 26 februari 1991; HvJ C-344/95, Commissie v. België, 20 februari 1997).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie wees er, specifiek wat werkzoekenden betreft, ook op dat het nuttig effect van het recht op vrij verkeer van werknemers gewaarborgd is zolang het gemeenschapsrecht of, bij gebreke daarvan, de wettelijke regeling in de betrokken lidstaat, de belanghebbenden een redelijke termijn laat om zich op het grondgebied van die lidstaat op de hoogte te stellen van de werkaanbiedingen die bij hun beroepskwalificatie passen, en om in voorkomend geval het nodige te doen om te worden angeworven (HvJ C-292/89, Antonissen, 26 februari 1991; HvJ C-344/95, Commissie v. België, 20 februari 1997).

Het vrij verkeer van werknemers strekt zich bijgevolg ook uit tot werkzoekenden afkomstig uit een andere lidstaat, maar enkel zolang zij kunnen worden beschouwd als potentiële deelnemers aan de arbeidsmarkt (K. LENAERTS, P. VAN NUFFEL en R. BRAY (ed.), *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet & Maxwell, 2005, p. 175, nr. 5-122), met andere woorden, zolang blijkt dat de verzoekende partij nog steeds werk zoekt en een reële kans op tewerkstelling maakt. In dezelfde lijn voorziet artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, wat werkzoekenden betreft, dan ook in twee cumulatieve voorwaarden. De vreemdeling die meent als werkzoekende een recht uit voormelde wetsbepaling te kunnen putten moet zowel aantonen dat hij “werk zoekt” als dat hij een “reële kans maakt om te worden aangesteld”.

Bij de beoordeling van de reële kans voor de eerste verzoekende partij op tewerkstelling moet worden nagegaan of er een effectieve band bestaat tussen de werkzoekende en de arbeidsmarkt van het Rijk. Het bestaan van zo’n band kan worden geverifieerd, onder meer door de vaststelling dat de persoon in kwestie, gedurende een redelijke termijn effectief gezocht heeft naar werk (cf. HvJ 4 juni 2009, Vatsouras en Koupatantze, C-22/8 en C-23/08). De Raad wijst er eveneens op dat artikel 50, § 2, 3°, b van het Vreemdelingenbesluit de elementen opsomt op basis waarvan de verwerende partij de reële kans op tewerkstelling evalueert, rekening houdend met de persoonlijke situatie zoals de “*behaalde diploma’s, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid*”. De in casu relevante bepalingen van artikel 50, §2, van het Vreemdelingenbesluit met betrekking tot de eerste bestreden beslissing bepalen het volgende :

“(…) § 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

1°werknemer : een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 19bis;(…)

3° werkzoekende :

a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en

b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid; (...).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 22 mei 2014 een aanvraag van een verklaring van inschrijving indiende (bijlage 19) met daarbij de volgende bewijsstukken overgemaakt heeft: *“inschrijving VDAB, bewijs om een reële kans te maken om te worden aangesteld.”* Op de bijlage 19 werd eveneens uitdrukkelijk vermeld: *“Alle vereiste documenten werden overgemaakt. Overeenkomstig artikel 51, §1, vierde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, wordt de aanvraag overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. De betrokkene is verplicht zich binnen zes maanden, te weten op 22/11/2014 (datum), aan te melden bij het gemeentebestuur om zich de beslissing over deze aanvraag te laten betekenen.”*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij van oordeel is dat de eerste verzoekende partij niet aantoonde een reële kans op tewerkstelling te hebben. Verwerende partij tilt er meer bepaald aan dat:

- er bewijsstukken voorliggen van een inschrijving voor een voltijdse beroepsgerichte opleiding als zorgkundige, maar nergens uit het dossier blijkt dat zij in die opleiding geslaagd is; er geen eventueel behaald diploma of getuigschrift van deze opleiding wordt voorgelegd;
- er sollicitaties en negatieve reacties hierop worden voorgelegd, maar deze dateren allemaal van voor de aanvraag tot verklaring van inschrijving;
- nergens in het dossier enige informatie is terug te vinden betreffende een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever;
- eerste verzoekende partij in 2013 de erkenning heeft aangevraagd tot het verkrijgen van de beroepstitel verpleegkundige, doch het dossier hier geen bevestiging van bevat;
- er in een sollicitatiemail melding wordt gemaakt van een CV, maar dit niet terug te vinden is in het dossier.

Tot slot stelt de eerste bestreden beslissing: *“Mocht betrokkene geslaagd zijn in de opleiding van zorgkundige (die in juni 2014 beëindigd was) dan mag men toch veronderstellen dat zij momenteel al aan de slag zou zijn in deze sector rekening houdend met het nijpend tekort aan verzorgend personeel op de Belgische arbeidsmarkt.”*

Waar verzoekers in hun verzoekschrift stellen dat de opleiding van de eerste verzoekende partij bestaat uit verschillende modules die verspreid zijn over verschillende jaren, zodat de verwerende partij onmogelijk van de eerste verzoekende partij kan verwachten dat zij reeds het bewijs voorlegt van het succesvol afronden van de opleiding, wijst de Raad erop dat de eerste verzoekende partij bij haar aanvraag van een verklaring van inschrijving geen document heeft bijgebracht, waaruit blijkt dat de opleiding over meerdere jaren verspreid is. Het dossier bevat enkel het inschrijvingsbewijs voor het jaar 2013-2014, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat de opleiding uit verschillende modules bestaat. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt evenwel ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de verzoekers aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen, zich te bekwamen in de verblijfsprocedure die zij instellen en aan hun vragen de stukken toe te voegen, die een duidelijk overzicht van hun situatie geven.

Voorts stellen verzoekers dat *“door van eerste verzoekende partij te vereisen dat zij een bewijs voorlegt van een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure, een concreet voorstel van een werkgever, of nog, dat zij momenteel al aan de slag zou moeten zijn op de arbeidsmarkt, [...] verwerende partij in feit de voorwaarden toe[past] die gelden voor een werknemer.”* Daargelaten de vraag of deze motieven eerder betrekking hebben op het gegeven dat de eerste verzoekende partij niet kan worden beschouwd als werknemer, wijst de Raad erop dat de verwerende partij nog op basis van andere argumenten uiteenzet waarom de eerste verzoekende partij niet als werkzoekende kan worden beschouwd. In de bestreden beslissing wordt immers ook aangegeven dat er bewijzen van sollicitaties en negatieve reacties hierop worden voorgelegd, maar deze allemaal dateren van voor de aanvraag van een verklaring van inschrijving, dat de eerste verzoekende partij in 2013 de erkenning tot het verkrijgen van de beroepstitel verpleegkundige heeft aangevraagd, doch het dossier hier geen bevestiging van bevat en dat er in een sollicitatiemail melding van een CV wordt gemaakt, maar dit niet terug te vinden is in het dossier. Al deze argumenten van de bestreden beslissing worden niet weerlegd of betwist door verzoekers en kunnen op zich de eerste bestreden beslissing schragen.

Met hun betoog maken verzoekers niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime

appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt krachtens artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Waar verzoekers verwijzen naar artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG, wijst de Raad er op dat een richtlijn slechts directe werking heeft in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken (RvS 15 oktober 2001, nr. 99.794, RvS 30 juli 2002, nr. 109.563). Bovendien is van rechtstreekse werking pas sprake zodra de rechter in staat is om zonder verdere uitvoeringsmaatregelen, een voor het concrete geval dienstige uitlegging aan te reiken, waardoor particulieren hun aan de norm ontleende rechten kunnen afdwingen.

Het staat vast dat de omzettingstermijn voor de Richtlijn 2004/38/EG, zijnde 30 april 2006, is verstreken. Hierover bestaat geen betwisting. De wet van 25 april 2007 tot wijziging de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt in artikel 2 het volgende *“Deze wet integreert onder meer de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 20003/109/EG (...) en van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (...)”*. Ook uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 25 april 2007 blijkt duidelijk dat de Richtlijn waar verzoekers zich op beroepen, werd omgezet in de Belgische wetgeving en werd opgenomen in de vreemdelingenwet (*Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 10). Tevens blijkt dit ook uit het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarin in artikel 1 staat vermeld: *“Dit besluit integreert de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”*

De verzoekende partijen tonen met hun uiteenzetting niet aan dat deze omzetting niet op correcte of op onvolledige wijze geschiedde, zodat zij zich niet langer kunnen beroepen op de richtlijn 2004/38/EG. Waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 20 van het VWEU – dat het burgerschap van de Unie definieert en ook een aantal rechten en plichten van burgers van de Unie opsomt waaronder het vrij verkeer –, wijst de Raad op artikel 21 van het VWEU. Artikel 21 van het VWEU onderwerpt het recht van vrij verkeer van de burgers van de Unie en van hun familieleden echter aan de *“beperkingen en voorwaarden die [...] zijn vastgesteld”*, met name bij de richtlijn 2004/38/EG, die het verblijfsrecht van de burger van de Unie aan verscheidene voorwaarden onderwerpt. Voormelde richtlijn werd onder meer omgezet in artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Uit wat voorafgaat blijkt dat de eerste verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoekers voeren ten aanzien van de eerste bestreden beslissing geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

3.1.3.3. Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, voeren verzoekers geen andere middelen aan dan de middelen hierboven besproken. Daar het beroep tegen de eerste bestreden beslissing wordt verworpen, dient het beroep tegen de tweede bestreden beslissing eveneens te worden verworpen.

3.1.3.4. Op 22 mei 2014 werd in hoofde van de derde verzoekende partij een aanvraag van verklaring van inschrijving als student ingediend. Deze aanvraag gebeurde op grond van artikel 40, §4, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De § 4, eerste lid, somt immers de drie categorieën van burgers van de Unie op die het recht op verblijf van meer dan drie maanden kunnen invoeren. Artikel 40, §4, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

[...]

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.”

Artikel 40, §4, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet is de omzetting naar Belgisch recht van het artikel 7, lid 1, c van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG) (Parl.St. Kamer, 2006-2007, nr. 2845/001, 38).. Voormeld artikel luidt als volgt:

“1. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven:

[...]

c) - indien hij is ingeschreven aan een particuliere dan wel openbare instelling die door het gastland overeenkomstig de wetgeving of administratieve praktijk is erkend of wordt gefinancierd, om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen; en

- indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het gastland volledig dekt, en hij de bevoegde nationale autoriteit, - door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze -, de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen beschikt om te voorkomen dat hij of zijn familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het gastland; of”

Uit artikel 8, lid 3 van de richtlijn 2004/38/EG blijkt dat “3. Voor de afgifte van de verklaring van inschrijving kunnen de lidstaten slechts verlangen:

[...]

ten aanzien van een burger van de Unie die valt onder artikel 7, lid 1, onder c), dat hij een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort overlegt, alsmede een bewijs dat hij aan een erkende instelling is ingeschreven, een bewijs dat hij beschikt over een ziektekostenverzekering voor alle risico's, alsmede de in artikel 7, lid 1, onder c), bedoelde verklaring of daaraan gelijkwaardige bewijsmiddelen. De lidstaten mogen niet verlangen dat deze verklaring een specifiek bedrag van bestaansmiddelen vermeldt..”

In de parlementaire voorbereiding staat vermeld “de richtlijn schaft de formaliteiten af van de afgifte van een verblijfskaart aan burgers van de Europese Unie. Hun verblijfsrecht wordt dus niet meer vastgesteld aan de hand van een verblijfskaart. De Richtlijn maakt het echter mogelijk voor het gastland om aan de burgers van de EU de verplichting op te leggen om zich bij de bevoegde autoriteiten te laten inschrijven (artikel 8). In België zal dit overeenkomen, zoals nu het geval is, met een inschrijving in het bevolkingsregister. Voor de EU-burger heeft deze administratieve formaliteit het voordeel dat het vereiste bewijs van de duur van het verblijf, met het oog op het verkrijgen van het duurzame verblijfsrecht, gemakkelijker geleverd kan worden.” (Parl.St. Kamer, 2006-2007, nr. 2845/001, 14). Artikel 8 van voormelde richtlijn regelt louter de administratieve formaliteiten te vervullen voor de burgers van de Unie en niet het ontstaan van het verblijfsrecht.

Uit voorgaande bepalingen en conform de vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de afgifte van de verblijfskaart/verblijfsvergunning enkel het verblijfsrecht van de burger van de Unie vaststelt. In zijn arrest van 25 juli 2002 met nummer C-459/99 stelt het Hof van Justitie met betrekking tot de afgifte van een verblijfsvergunning ten aanzien van een burger van de Unie dat “De afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een lidstaat [...], zoals het Hof herhaaldelijk heeft verklaard (zie met name arrest van 5 februari 1991, Roux, C-363/89, Jurispr. blz. I-273, punt 12), niet te beschouwen [is] als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat ten opzichte van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vaststelt.” In zijn arrest van 23 maart 2006 met nummer C-408/03 herhaalt het Hof van Justitie in punt 63 uitdrukkelijk dat “De afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een lidstaat [...] niet [moet] worden beschouwd als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat uit het

oogpunt van de bepalingen van gemeenschapsrecht vaststelt (arrest Royer, reeds aangehaald, punt 33, en arrest van 25 juli 2002, MRAX, C-459/99, Jurispr. blz. I- 6591, punt 74)."

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat studenten, die de hoedanigheid hebben van burger van de Unie, hun verblijfsrecht aan de Europese regelgeving ontleen. Uit dit declaratoire karakter vloeit voort dat het ontstaan van het verblijfsrecht niet afhangt van de afgifte van de verblijfskaart. De preambule van de richtlijn 2004/38 stelt dat, het burgerschap van de Unie aan elke burger van de Unie een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten verleent, onder voorbehoud van de beperkingen vastgesteld door het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap en de maatregelen tot uitvoering daarvan. Het vrij verkeer van personen is immers een van de fundamentele vrijheden binnen de interne markt, die een ruimte zonder binnengrenzen omvat waarin vrijheid is gewaarborgd volgens de bepalingen van het Verdrag (zie 1e en 2e overweging).

In zijn arrest van 23 maart 2006 met nummer C-408/03 benadrukt het Hof van Justitie: *"Het krachtens artikel 18 EG erkende recht van verblijf is echter niet onvoorwaardelijk, zodat het aan de burgers van de Unie staat het bewijs te leveren dat zij voldoen aan de dienaangaande door de relevante gemeenschapsbepalingen gestelde voorwaarden."* en: *"Enkel ingeval de onderdaan van een lidstaat niet kan bewijzen dat aan die voorwaarden is voldaan, mag de lidstaat van ontvangst een maatregel tot uitzetting treffen binnen de door het gemeenschapsrecht gestelde grenzen (zie in die zin arrest van 17 februari 2005, Oulane, C- 215/03, Jurispr. blz. I-1215, punt 55) (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie t. Koninkrijk België), 2006, punten 64)."*

Als algemene regel geldt dat de binnenkomst en het verblijf kunnen worden geweigerd om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, zoals blijkt uit artikel 27.1 van de richtlijn. Artikel 27.1 van de richtlijn werd omgezet in artikel 43 van de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer, 2006-2007, nr. 2845/001, 61*). Dit artikel luidt als volgt:

"De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten.

Indien de minister of zijn gemachtigde overweegt om, om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid een einde te stellen aan het verblijf van een burger van de Unie of van een familielid, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezinssituatie en economische situatie, zijn maatschappelijke en culturele integratie en de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst."

Behoudens hoger vermeldde gronden zijn er geen andere gronden om de binnenkomst en het verblijf van burgers van de Unie, die voldoen aan de wettelijke voorwaarden, te weigeren. In principe hebben de Staten volgens een het vaststaand beginsel van internationaal recht het recht om de toegang tot het grondgebied en het verblijf aan niet-onderdanen te regelen en bijgevolg te weigeren. Binnen de

Europese Unie, kan dit recht ten aanzien van burgers van de Unie slechts uitgeoefend worden in overeenstemming met de bepalingen van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en het secundair recht, waaronder de richtlijn 2004/38. Bij het nemen van beslissingen hebben de lidstaten de plicht om te handelen overeenkomstig de bepalingen van het Europees Recht (N. ROGERS, R. SCANNELL en J. WALSH, *free movement of persons in the enlarged European Union*, Sweet & Maxwell, London, 2012, 253).

De verwerende partij kon gelet op de duidelijke bewoordingen van de artikelen 40, §4, eerste lid, 3° en 43 van de Vreemdelingenwet, die hun grondslag vinden in de richtlijn 2004/38, de derde verzoekende partij het verblijfsrecht niet weigeren op het enkele gegeven dat *“Ongeacht de bepalingen van art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980, [...] er voor de minderjarige immers de overweging [dient] gemaakt te worden of het wel in het belang is van het kind om in België te verblijven, mocht het verblijfsrecht van het kind teweeg brengen dat het kind van de ouder(s) wordt gescheiden. Een dergelijke beslissing kan onmogelijk in overeenstemming zijn met de belangen van het kind en hier derhalve geen sprake kan zijn van een schending van art. 8 EVRM. Hieruit moet besloten worden dat het in het belang is van het minderjarige kind, ter bescherming en vrijwaring van zijn rechten, dat het de ouders dient te vergezellen.”*, nu het gezin er zelf voor gekozen heeft om de aanvraag van hun dochter op grond van artikel 40, §4, 3° van de Vreemdelingenwet in te dienen en niet als familielid van een burger van de Unie, met name van de eerste verzoekende partij. De aanvragen van de eerste, tweede en derde verzoekende partij werden weliswaar op dezelfde dag ingediend, maar op onderscheiden gronden. Bijgevolg dienen de aanvragen op hun onderscheiden gronden beoordeeld te worden. Uit de libellering van artikel 40, §4, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt ook niet dat de wetgever aan de verwerende partij een appreciatiemarge gelaten heeft om een persoon die aan de vereiste voorwaarden voldoet het verblijf te weigeren louter op grond van artikel 8 van het EVRM of namens *“het belang van het kind”*, wanneer het minderjarig kind rechtsgeldig wordt vertegenwoordigd door zijn ouders.

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de *“De minderjarige verzoekster bleek niet vergezeld te zijn van haar ouders of van een wettelijk vertegenwoordiger. Het is derhalve geenszins kennelijk onredelijk te stellen dat zij als minderjarige juridisch onbekwaam is en afhankelijk, waardoor zij zelf geen administratieve handelingen kan stellen. Verzoekers tonen niet aan op welke wijze de arresten van het Hof van Justitie relevant zijn nu in casu de ouders van de minderjarige een aanvraag tot inschrijving hebben ingediend, die inmiddels geweigerd zijn, zij terug te dienen keren naar het land van herkomst en het in het belang is van de minderjarige om haar ouders te volgen.”* Voormeld betoog heeft noch betrekking op de motieven van de bestreden beslissing noch op het verzoekschrift. In de bestreden beslissing wordt niet gesteld dat de derde verzoekende partij bij het indienen van haar aanvraag niet vergezeld was door één van haar ouders of door een wettelijke vertegenwoordiger. Daarenboven is de handtekening op de aanvraag van de derde verzoekende partij dezelfde als op de aanvraag van de eerste verzoekende partij. Hieruit blijkt dat de aanvraag ingediend werd door de ouder, als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind. Het betoog van de verwerende partij mist feitelijke grondslag en doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

Bijgevolg voert de verzoekende partij terecht de schending aan van artikel 40, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet juncto de materiële motiveringsplicht.

In die mate is het middel gericht tegen de derde bestreden beslissing gegrond.

3.1.3.5. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging, die op 20 november 2014 werd betekend niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel tot terugbrenging betekenen aan de eerste verzoekende partij voor de derde verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

In die mate is het middel gericht tegen de vierde bestreden beslissing gegrond.

4. Korte debatten

4.1. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste en de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen ten aanzien van de eerste en de tweede bestreden beslissing.

4.2. De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de derde en de vierde bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp ten aanzien van de derde en de vierde bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 november 2014 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissingen is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat deze gericht zijn tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS